

Çankırı

KELOĞLAN MASALLARI

Kılıç Dışlı Kaplanla

Çorakyerler
TUZ DEVRİ

KELOĞLAN KILIÇ DIŞLI KAPLANLA

Yazar:
Ethem YENİGÜRBÜZ

Resimleyenler:
Yunus ATILGAN
Zühtü ATILGAN

Editör:
MehmetGÜMÜŞ

**T.C. KÜLTÜR VE TURİZM
BAKANLIĞI**

“Keloğlan Çankırı Masalları Projesi”

“Kültür ve Turizm Bakanlığı’nın desteği ile hazırlanan bu projenin içeriği hiçbir surette Kültür ve Turizm Bakanlığı’nın görüşlerini yansıtmamakta olup, içerik ile ilgili tek sorumluluk proje yürütücüsü Türkiye Kızılay Derneği Çankırı Şubesine aittir.”

Amanun!

Bir varmış, bir yokmuş. Altı tuz, üstü çorak topraklarda dev hayvanların bulunduğu, uzak çağların yakın kenti olarak anılan Çankırı isminde bir yer varmış.

Tuz Devri'nin yaşandığı Çorakyerler olarak dünyaya nam salmış bu diyarda, halk arasında efsanevi, devasa ve gizemli hayvanların yaşadığı söylenirmiş. Ancak bu hayvanları herkes göremezmiş; kimi inanır, kimi ise masal sanırmış.

Bir gün, bu  hrin neşeli ve  irin  ocu u
Keloğlan, sadık dostu Karaka an'ın sırtında
Koca Me e'den  ehre doğru yol alıyormu .
Yapraklı yolunda ilerlerken tam da Çorakyerler
bölgesine geldiğinde birden karşısına dev
hayvanlar çıkmış.

— Ah Karaka an'ım, bunlar da neyin nesi?
Yoksa halk arasında anlatılan efsanevi
hayvanlar bunlar mı, demiş ve biraz da
korkarak ilerlemiş.

Keloğlan, gördükleri karşısında neredeyse
küçük dilini yutacak gibi olmuş.

— Vay anasına! Me er anlatılanlar ger ekmi .
Böyle bir şeyin olacağı hiç aklıma gelmezdi.

Tam o sırada, kılıç gibi dişleri olan dev bir hayvanın yanında bilge bir kadının durduğunu görmüş.

— Ana, ana! Sen ne ediyorsun o hayvanın yanında? Hemen uzaklaş, sana zarar vermesin!

Bilge kadın gülümseyerek cevap vermiş:

— Ah benim kafası ışı ışı ışı, şirin evladım! Onlar benim yavrularım. Onları ben buldum, bana zarar vermezler. Ben onların Ayla Anasıyım. Hele gel, seni de tanıştırayım.

Keloğlan, dizleri titreyerek bilge kadına yaklaşmış.

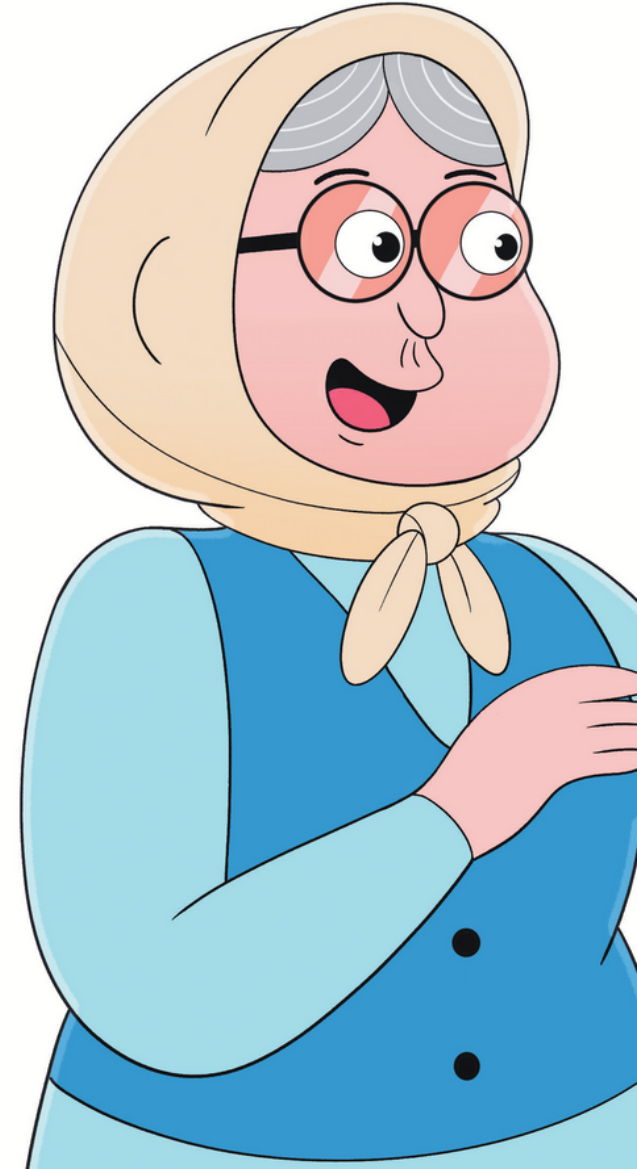
Etraflarında onlarca dev hayvan varmış: kılıç dişli kaplanlar, filler, gergedanlar, zürafaya benzeyen uzun boyunlu değişik yaratıklar... Daha önce hiç görmediği bu hayvanlar karşısında Keloğlan hem korkmuş hem de büyülenmiş.

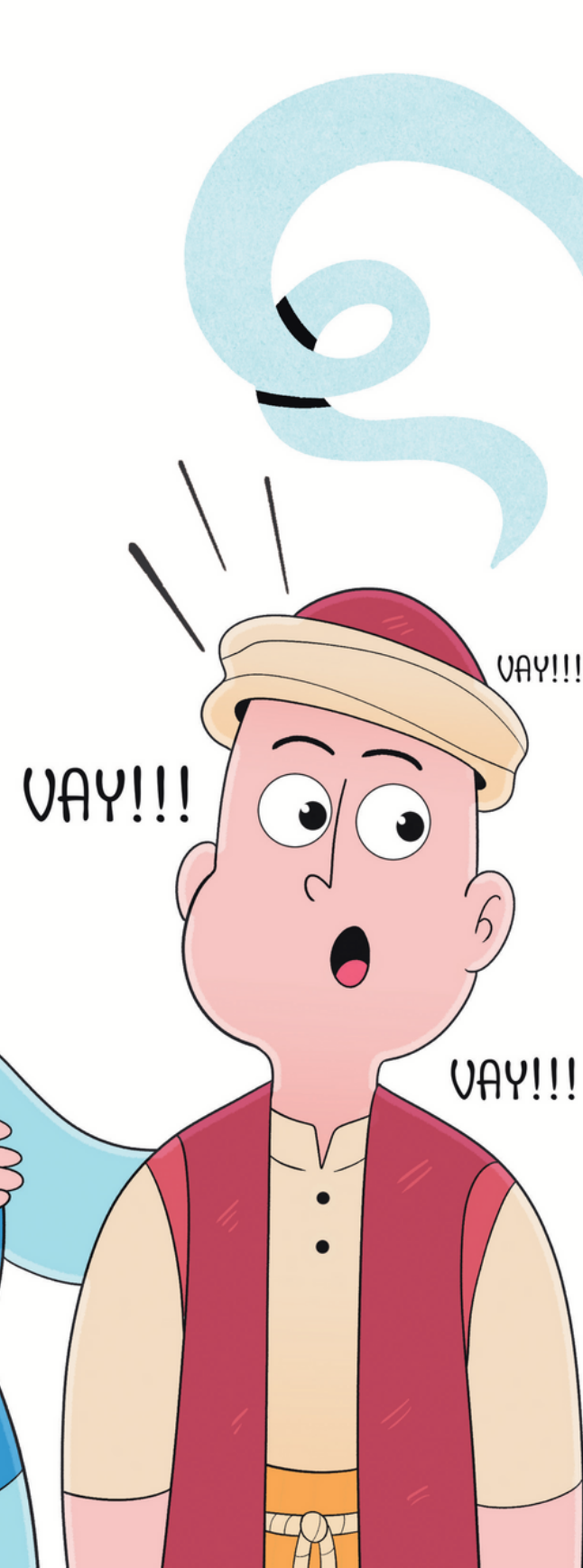
Keloğlan şaşkınlıkla sormuş:

— Ayla Ana, sen bu hayvanlarla ne yapıyorsun? Korkmuyor musun?

Ayla Ana gülümseyerek yanıtlamış:

—Çankırı diyarının toprakları çok çok eskiden denizmiş. Sular çekilmiş, büyük bir tufan olmuş, Tuz Devri başlamış ve hayvanlar tuzlu toprağın altında kalmış. Ben de tırnaklarımla kazıya kazıya bu hayvanları gün yüzüne çıkardım. Ama korkum řu ki ben öldükten sonra bu yavrularıma zarar verirler.

Sonra, yanındaki hayvanların isimlerini saymış. İçlerinden birinin ismi Keloğlan'ın dikkatini çekmiş: Tuzi.

Keloğlan şaşkınlıkla sormuş:

— Neden Tuzi?

Ayla Ana gözlerini uzaklara dikmiş:

— Bundan yıllar yıllar önce, Tuzi daha bir yavruymuş. Ona ad vermek çok zor olmuş. Bir gün, bir bilge, kaplanın gücünü görünce, o muazzam hayvana adını verirken şöyle demiş: “Bu kaplan, tıpkı bu tuzlu topraklar gibi güçlü ve büyük olacak. Adı Tuzi olsun!” İşte o günden sonra, kılıç gibi dişleri olan kaplan Tuzi adıyla anılmaya başlamış.

Demek sen besliyorsun...

Keloğlan, Ayla Ana'nın sözlerini dinlerkenbuismin
ardındaki anlamı çok derin bulmuŗ. "Tuzi" kelimesinin,
bölgenin zorluklarına ve doğasına uygun bir ad olduğunu
d ŗ nm ŗ.

Tam o sırada, Kılıç Diŗli Kaplan Tuzi kükreyerek Karaka an
ile konuŗmaya baŗlamıŗ:

— Bana "Anadolu Kaplanı" derler, bazıları Tuzi de diyor!

Karaka an, biraz gururlanarak burnunu havaya dikmiŗ:

— Ben de Keloğlan'ın Karaka an'ıyım. Sahibimin her
dediğini yaparım, mutlu mesut yaŗarız!

Kılıç Diŗli Kaplan kahkahalarla k kreymiŗ:

— Senin gibi sadık dostlara ihtiya ımız varmıŗ demek ki!

Ben kılıç diŗli kapla
"TUZİ"

n

Keloğlan, Ayla Ana'nın anlattıklarından çok etkilenmiş. Ayla Ana ellerini Keloğlan'ın omzuna koyarak bilgece konuşmuş:
— Efsaneye göre bu hayvanlar bir gün dünyayı korumak için yeniden uyanacak. Ama kötü niyetli insanlar onlara zarar vermek isteyebilir. Bu yüzden senin gibi cesur bir koruyucuya ihtiyacım var, Keloğlan.

Keloğlan'ın gözleri parlamış:

— Sen hiç merak etme Ayla Ana! Bu hayvanları korumak için elimden geleni yapacağım. Onları saklamak için hiçbir yer bulamasam bile Tuz Mağarasında saklayacağım!

Bu sözler karşısında Ayla Ana'nın içi ferahlamış ve Keloğlan'a,
— Benim yavrularım sana emanet, demiş.

Keloğlan, yaşadığı bu maceradan çok etkilenmiş bir halde, can dostu Karakağan ile evinin yolunu tutmuş. Çorakyerler'de karşılaştığı devasa hayvanlar bir daha hiç aklından çıkmamış. Gökten üç kristal tuz düşmüş: Biri anlatanın başına, biri bu masalı dinleyenin başına, biri de emanete sahip çıkanın başına...

Bandrol uygulamasına ilişkin esaslar hakkında
yönetmeliğin beşinci maddesinin ikinci fıkrasına
göre bandrol taşıması zorunlu değildir.